

συντριμμάτων, καὶ ἐν τοιαύτῃ φοβερᾷ θέσει τοὺς εὗρεν ἡ πρωία τῆς ἐπιούσης.

Περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τούτων φερόμενος ἐπὶ τοῦ ὕψους κύματος καὶ ρίψας βλέμμα περὶ ἑαυτόν, παρετήρησε πλοῖον καὶ ἐξέπεμψε τὴν κραυγὴν: «Ὡς ἴστιον»;

Ἦτο ἡ «Καρολίνα», μεταβαίνουσα ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Λιβερπούλν.

Διασωθέντες παρὰ τοῦ πλοιοῦρχου Βίλβαιν, ἔφθασαν, ὡς εἶπεν, εἰς τὴν βασιλίαν τῆς Ἀγγλίας τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀπόβασιν τῶν ἀτυχῶν τῶν συντρόφων, οἵτινες τοὺς ἐνόμιζον ἄλυσθέντας.

Μέγας ὁ Θεός!

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΤΥΧΙΟΝ

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἐκάθητο μετὰ τῶν φίλων του πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ἐν τινι καφενίῳ τοῦ χωρίου, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν σκοτεινῶν καὶ καπνισμένων ἐκείνων πανδοχείων, ἐνθα συνήθως συναθροίζονται οἱ γέροντες, ὅπως χροτοπαίξωσι, συζητήσωσι περὶ πολιτικῶν, ἀναγνώσωσιν ἐφημερίδας ἢ συσκοθῶσι περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν καὶ ὁμιλήσωσι περὶ τῶν ἀτυχημάτων τῶν.

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἐκράτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνεπτυγμένην πρωϊνὴν τινα ἐφημερίδα καὶ ἀνεγίνωσκεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ τὰ τηλεγραφήματα, ὅτε τῷ ἐκομίσθη μία ἐπιστολή. Μόλις εἶδε τὴν ἐπιγραφὴν, ἀνέκραξε μειδιῶν:

— Τοῦ υἱοῦ μου!

— Θὰ σὰς στέλλει κανένα μικρὸν λογαριασμὸν ἐξόδων, ὑπέλαβεν εἰς τῶν παρκαθημένων.

— Λέγετε; Χθὲς ἀκόμη τοῦ ἔπεμψεν καὶ μάλιστα τοῦ ἔστειλε καὶ κἄτι περισσότερον, διότι ἔχει ἐξετάσεις καὶ τὸ καυμένο τὸ παιδί πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ. Τώρα δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχθῶ, ἀλλ' ὑπῆρξε πάντοτε καλὸ παιδί. Ὀλίγον τρελλός, ἂν θέλετε, ἀλλὰ γενναῖα καρδιά.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κύριος Ἀμβρόσιος, ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ καθελώσας τὰ δίοπτρα ἐπὶ τῆς ρινός, ἤρχισεν ἀναγινώσκων. Ἀλλὰ μόλις διέτρεξε τὰς πρώτας γραμμάς, ἠγέρθη μὲ πρόσωπον πεφλογισμένον καὶ κυπήσας τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξεφώνισεν ἐν «Διάβολε!» καταστήσαν τοὺς φίλους του ἐνεούς.

— Τί σὰς συνέβη; Τί ἐπαθὰτε; Τί ἔχετε;

Ἀλλ' ἦτο τὸ αὐτό, ὡς νὰ ἀπετεινόντο πρὸς κωφόν.

Ἐκεῖνος ἐτοποθέτησε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ψιθυρίζων: «Ἰατρός!... ἰατρός!» διηυθύνθη τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν του.

Φθὰς ἐκεῖ ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας ἀνὰ τέσσαρας ἀσθμαίνων καὶ τεταραγμένος, κραυγάζων δι' ὅλης τῆς πνοῆς, ἥτις τῷ ἀπέμεινε:

— Μαρία... Ἰωσηφίνα... γρηγόρα... τρέξατε... Ἰατρός... ἰατρός...

Ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του ἔδραμον ἐντρομοὶ πιστεύουσαι ὅτι δυστύχημα τῷ ἐπῆλθε. Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ γραῖα ὑπὲρ-ἡλικία προσέβαλε διὰ τῆς θυρίδος, βλέπουσα τὸν κύριόν της εἰσερχόμενον πνευστιῶντα ἐκ τοῦ δρόμου καὶ τῶν κραυγῶν του, καὶ ἡρώτα ἀνήσυχος:

— Ἐπαθὰτε τίποτε κακὸ, ἀφέντη;

— Ἀλλὰ τί κακὸ; τί κακὸ... οὐφ! δὲν ὑποφέρω πλέον... φαντασθῆτε...

— Ἐπὶ τέλους ἐξηγήσου, ὁμίλησε, πρὸς θεοῦ ἐκράυαζον

ταυτοχρόνως ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἰωσηφίνα μετ' ἀγωνιώδους προσδοκίας.

— Ἀφῆτέ με ν' ἀναπνεύσω! φαντασθῆτε... Τίποτε ὀλιγώτερον... παρὰ ὅτι εἶνε ἰατρός...

— Ἀλλὰ ποῖος λοιπόν!

— Ποῖος; ὦραϊα ἐρώτησε. Ποῖος δύναται νὰ ᾔῃαι ἰατρός; τῶρα δὲν τὸ κάμνω διὰ νὰ ἐπαινεθῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἔλεγα ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιδί ὁμοιάζει ὅπως διόλου μὲ τὸν πατέρα του, καὶ δὲν ἔκαμνε λάθος.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων δύναμεθα νὰ μαθῶμεν περὶ τίνος πρόκειται;

— Μὰ διάβολε! θὰ ἐκάμνατε καὶ αὐτὸν τὸν Ἰῶβ νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν του. Περὶ τίνος πρόκειται; Περὶ ἐκείνου... τοῦ Ἐρρίκου... τοῦ υἱοῦ μου... τοῦ υἱοῦ μας... τοῦ μικροῦ σου αὐθέντου, ὅστις εἶνε ἰατρός. Ὡ!

Τρία: «Ὡ!» ἡχηρὰ τῷ ἀπεκρίθησαν πᾶραυτα καὶ ἐκεῖνος σπογγίζων τὸν ἰδρωτὰ του καὶ κρατῶν σφιγκτὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του ἐξηκολούθει:

— Ἐλαβες τώρα μόλις τὴν ἐπιστολήν... Τῷ ἐδόθησαν τόσος ἐπαινος... εἶνε ἰατρός, ἐννοεῖτε;

Καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐκινήθη ὅπως ἐξέλθῃ.

— Καλὰ, καὶ τώρα ποῦ ὑπάγεις;

— Νὰ τὸ ἀναγγείλω εἰς τοὺς φίλους, εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς τοὺς γνωρίμους, εἰς ὅλους. Ἡμπορῶ νὰ σιωπήσω ἕνα τοιοῦτο πᾶγμα; θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος! θέλω νὰ εἶπω εἰς ὅλους ὅτι ὁ υἱός μου εἶνε ἰατρός. Τώρα δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχθῶ, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ παιδί τὸ ἔκαμνε ἐγὼ.

Καὶ ταῦτα λέγων κατῆλθε βαθμίδας τινὰς, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν στραφείς ὀπίσω:

— Γρηγόρα, κινήθητε καὶ σῆς. Κατερίνα, φωτιά εἰς τὰ φουρνέλλα: αὐριοὺς θὰ ἔχωμεν μέγα γεῦμα! σῆς αἱ δύο ἐτοιμάσετε τὸ δωμάτιόν του· τὸ καλλίτερον κρεβάτι, διότι φθάνει αὐριοὺς καὶ θὰ ἐορτάσωμεν καὶ μάλιστα τί ἐορτή!

— Πόσοι θὰ ἦμεθα; ἠρώτησεν ἡ γηραιά Κατερίνα λαμβάνουσα ὕψος σπουδαῖον.

Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀμβρόσιος δὲν τὴν ἤκουσεν· εἶχε κατέλθῃ τὴν κλίμακα, πάντοτε τρέχων, πάντοτε μὲ τὴν ἐπιστολήν, εἰς χεῖρας διεκρίνωσε πρὸς πάντας τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν, ἕως οὗ τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον, ἐνθα εἶχον οἱ φίλοι του ἀπομείνει ποιοῦντες τοὺς παραδοξοτέρους περὶ αὐτοῦ συλλογισμούς. Τοῖς ἐξέθεσε πανηγυρικῶς τὴν εἰδήσιν καὶ τοὺς προσεκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἐπαυρίου, μὴ ὑποσέρων κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ ἢ ν' ἀκούσῃ περὶ οἰκουμένης ἄλλου κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Οὐδὲν ἄλλο ἐβλεπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἢ τὸ πτυχίον, οὐδὲν ἐννόει ἢ ὅτι ὁ Ἐρρίκος του ἔγεινεν ἰατρός καὶ οὐδὲν ἐπόθει ἢ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, παρὰ τὸ σύνθηρες, ἀργὰ καὶ ἠγέρθη τὴν χαραυγὴν· δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Φαντασθῆτε, ὁ Ἐρρίκος ἐμελλε νὰ φθᾶσῃ.

Ἐνεδύθη τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα, ἅτινα δὲν μετεχειρίζετο ἢ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις, ἐκεῖνα τὰ ὅποια τῷ ἔχρησιν μινυσαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του, τὸν κωνοειδῆ πῖλον, ὃν ἔφερε συνήθως μόνον κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, ἕνα παρμεγέθη λαίμοδετον καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

Ὁ Μάρκος δὲν εἶχεν ἐτοιμὴν τὴν ἀμαξάν· εἰσέτι, διότι ὑπελείποντο δύο ὥραι μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, διὰ νὰ φθάσῃ δεῖτε ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἐχρειάζετο ὀλιγώτερα τῶν δέκα λεπτῶν. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀμβρόσιος δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τοιαῦτα πράγματα καὶ ὁ Μάρκος ἠναγκάσθη μὲ ὕψος κωμικῆς σπουδαιότητος νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίκας, καμκρόνων ὡς ταῶς ἐντὸς τοῦ πρασίνου ἐπενδύτου του, καὶ οὕτω τοῦ ἔππου καλπάζοντος ἀφίχθησαν εἰς τὸν σταθμόν.

Δὲν θὰ ἐννηθῶμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀνυπομονήσιν

τοῦ κυρίου Ἀμβρόσιου, οὔτε νὰ ἀριθμῶμεν ποσάκις ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὸ ὀγκῶδες ὀρολόγιόν του καὶ τὸ ἔφε-
ρεν εἰς τὸ εὖς του, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐσταμάτησεν.

Εἰς τὸν σταθμὸν ἐγένετο ὀλίγη κίνησις, οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἀχθοφόροι κατέλαβον τὰς θέσεις των, ὁ δὲ κύριος Ἀμβρόσιος ἴστατο ἐκεῖ, παρὰ τὴν εἴσοδον, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς ὀριζόμενον σημεῖον, μετὰ τὸ εὖς τεταμένον ἵνα ἀκούσῃ συριγμὸν.

— Ἰδοὺ, φθάνει! ἀνεφώνησεν αἴφνης πλήρης προσδοκίας.

Καὶ πράγματι ἠκούσθη συριγμὸς καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία φθασα διήλθε πρὸ τοῦ λιποψυχούντος ἐκ συγκινήσεως πατρός, καὶ παρήλθε ταχέως.

— Εἶνε ἡ κατ'εὐθεῖαν, εἶπον οἱ ὑπάλληλοι.

— Τί θὰ εἰπῇ κατ'εὐθεῖαν;

— Θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν σταματᾷ εἰς τὰ χωρία, παρὰ μόνον εἰς τὰς πόλεις.

— Ἀλλ' ὁ υἱός μου ἦτο μέσα καὶ τώρα;

— Θὰ εἶνε εἰς τὴν ἄλλην ἢ ὅποια φθάνει μετὰ δύο λεπτά.

Καὶ ὁ κύριος Ἀμβρόσιος κατέλαβε τὴν προτέραν θέσιν του παρατηρῶν.

Τὴν φορὰν ταύτην θὰ ἦτο ἐκεῖ, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλοι ἀκούοντες πάλιν τὸν συριγμὸν. Ἐμήκυρε τὸν λαίμονα, ὥς οὖν τὸ βλέμμα καὶ διέκρινε μακρὰν, πολὺ μακρὰν, καπνὸν διαγραφόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα· εἶτα ἡ ἀμαξοστοιχία... ἄ, πόσον βραδύνει... ἔφθασε... ἐστάθη τέλος. Ἀνοίγονται αἱ θυρίδες, ἐξέρχονται διάφοροι χωρικοὶ μετὰ ἀλέκτορας ἐντὸς κανίστρων· ἡ λαβὴ ἐνὸς κανίστρου ἐνεπλήσθη εἰς τοὺς χρυσούς τοῦ ἐπωμίου μιᾶς κυρίας. Τί ἀπροσδόκητον συμβάν! δὲν ἠδύνατο ἐκείνη ἡ χωρική νὰ ἐξέλθῃ τελευταία; Ἰδοὺ αὐτὸς Ὅχι, εἶνε ἕνας ἀνθρωπίσκος πεντηκοντούτης. Ὁ κομψὸς ἐκεῖνος πῖλος, ὅστις φαίνεται, εἶνε ἰδιόκός του... Ναί, εἶνε ὁ Ἐρρ... Ὅχι, δὲν εἶνε ἐκεῖνος.

Καὶ ἡ καρδιά του ἐπαλλε ἰσχυρῶς, ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς περιέριε τὸ μέτωπόν του.

Αἴφνης κρότος πράγματος πεσόντος ἔλαμψε πολλοὺς τῶν ἐπιβατῶν νὰ στραφῶσι καὶ παρατηρήσωσι τὸν κύριον Ἀμ-

βρόσιον θλίβοντα ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν Ἐρρίκον του καὶ καλύπτοντα αὐτὸν διὰ φιλημάτων. Ἐν τῇ σπουδῇ του νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸν υἱόν του, τῷ ἔπεσεν ἡ χονδρὴ ράβδος του καὶ ἐχάθη ὁ πῖλός του.

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἀπήλλαξε μετὰ προθυμίας τὰς χεῖρας τοῦ Ἐρρίκου ἀπὸ τῶν ἀποσκευῶν του καὶ τὰς ἔφερεν ὁ ἴδιος μέχρι τῆς ἀμαξίας, ἔνθα εἰσήγαγε πρῶτον τὸν ἱατρὸν του, ἀκολουθῶν δὲ καθήσας πλησίον του, τὸν ἐνηγκαλίσθη ἐκ δευτέρου μετὰ πρόσωπον πλημμυροῦν ἐκ δακρύων.

— Πατέρα! ἡσύχασε, τῷ ἔλεγεν ὁ Ἐρρίκος.

Ἀλλ' ἐκεῖνος:

— Ἀρσέ με νὰ ξεθυμᾶν, εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἐτροχύλιζεν.

Ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἔλαβε σχεδὸν καιρὸν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἦτο πλησίον του καὶ τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο. Ἐξήτει νὰ τῷ δείξῃ τὸν κῆπον, νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸν λαχανόκηπον, εἰς τὸν ἀμπελῶνα.

Ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος τῷ ἔλεγε:

— Πηγίνωμεν ἐκεῖ αὐριοῦ, πατέρα, ἄφες με νὰ ἡσυχάσω σήμερον μετὰ τὴν μητέρα καὶ τὴν Ἰωσηφίαν. Καὶ ἐκεῖνος ἐκάθητο πλησίον του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τὸν ἤθελεν ὀλόκληρον διὰ τὸν ἐαυτὸν του. Ἐφθασαν οἱ προσκεκλημένοι. Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ παρουσιάσῃ τοῖς πᾶσι τὸν υἱόν του Ἐρρίκον καὶ νὰ διηγήται ὅτι πάντοτε ὑπῆρξε καλὸ παιδί καὶ ἀνέκαθεν ἐδείκνυε μεγάλην εὐφυΐαν.

Εἰς τὸ γεῦμα ἡ τιμητικὴ θέσις ἐδόθη τῷ Ἐρρίκῳ. Φιᾶλαι ἐκενώθησαν πολλὰ πρὸς τιμὴν του καὶ ὅταν οἱ ἀρχαῖοι φίλοι τῆς οἰκογενείας προπίνοντες ἐκραύγασαν ὁμοφώνως: «Εἰς υἱεὶν τοῦ ἱατροῦ», ὁ κύριος Ἀμβρόσιος ἔφερε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐψιθύρισε κλαίων:

— Ἐρρίκε, με κατέστησες εὐτυχῇ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ.

Παρήλθον ἔτη ὁ Ἐρρίκος κατέστη γέρον, ἀλλ' οὐδέποτε ἐλησμώνησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὔτε τὴν εὐχὴν τοῦ ἀγαθοῦ πατρός του: «ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ».

ΕΥΘΑΛΙΑ Α. ΙΩΝΙΔΟΥ.

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Μεταξὺ τοῦ *patio* καὶ τῆς ὁδοῦ ὑπάρχει εἰς πρόδομος. Εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ *patio* ἐγείρονται λεπτοὶ στύλοι, ὑποστηρίζοντες εἰς τὸ ὕψος τοῦ πρώτου πατώματος εἰδὸς τι στοᾶς κλεισμένης διὰ μεγάλων ὑάλων. Ἀνωθεν τῆς στοᾶς ἐκτείνεται ὀθόνη σκιαζούσα τὴν αὐλήν. Ὁ πρόδομος εἶνε λιθόστρωτος διὰ μαρμάρου, ἡ θύρα ἔχει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στύλους καὶ ἄνωθεν ἀνάγλυφα, κλείεται δὲ διὰ λεπτῶν σιδηρῶν καὶ κομφοτάτων κιγκλιδῶν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ *patio* καὶ ἀπέναντι τῆς θύρας, ἐγείρεται ἓν ἀγάλμα, ἐν τῷ μέσῳ μία κρήνη, περίξ δὲ καθίσματα, τραπέζιον δι' ἐργασίαν, εἰκόνες, ἀγγεῖα μετ' ἄνθη.

Τρέχω εἰς ἄλλην θύραν· ἄλλο *patio*, μετὰ τοὺς τοίχους κεκαλυμμένους διὰ κισσοῦ καὶ τριγύρω μετὰ σκαλούς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἦσαν ἀγάλματα, προτομαί, ὑδρίαι.

Πλησιάζω εἰς τρίτην θύραν· ἄλλο *patio* μετὰ τοὺς τοίχους πλήρεις μωσαϊκῶν, ἓνα φοινικα εἰς τὸ μέσον καὶ τριγύρω πλῆθος ἀνθῶν. Εἰς τετάρτην θύραν, μετὰ τὸ *patio*, ἄλλος πρόδομος, μετὰ τοῦτον, δεύτερον *patio* μετὰ ἄλλα ἀγάλματα, ἄλλους στύλους, ἄλλας κρήνας. Καὶ ὅλαι αὗται αἱ αἰθούσαι καὶ αὐτοὶ οἱ κῆποι εἶνε τὸσον καθαροὶ καὶ τὸσον στιλπνοί, ὥστε εἴμφορες νὰ σύρῃς τὴν χεῖρά εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὸ δάπεδον χωρὶς νὰ μείνῃ οὐδαμῶς ἴχνος τι, καὶ τὸσον ὁρσε-

ροί, ἀρωματώδεις, καὶ ὑπὸ ἀορίστου τινὸς φωτὸς φωτιζόμενοι, ὥστε καταλαμβάνεσαι ὑπὸ ἀρρήτου τέρψεως καὶ μυστηρίου.

Προχωρῶ ἀκόμη, ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, εἰς τὴν τύχην. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνόσφω βαδίζω, αὐξάνει ἡ περιέργειά μου καὶ ἐπιταχύνω τὰ βήματά μου. Μοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ εἶνε οὕτω ὅλη ἡ πόλις. Φοβοῦμαι μὴ συναντήσω οἰκίαν ἢ ὁδὸν τινα ἢ ὅποια νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ τὰς ἄλλας πόλεις καὶ νὰ κατὰστρέψῃ τὸ ὥραϊον ὄνειρόν μου. Ἀλλ' ὄχι, τὸ ὄνειρόν διαρκεῖ· τὸ πᾶν εἶνε μικρόν, εὐγενές, μυστηριώδες.

Κάθε ἐκατὸν βήματα, μία μικρὰ πλατεῖα μονήρης, ἐν τῇ ὑποῖα ἴσταμαι κορτῶν τὴν ἀναπνοήν μου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν σταυροδρόμιον, χωρὶς ψυχὴν ζωσαν, —καὶ πάντοτε λευκὴν καὶ τὸ πᾶν λευκόν, —καὶ παρὰθυρα κλειστά, —καὶ σιγὴ. Καὶ εἰς καθὲ θύραν νέον θέαμα: ἀψίδες, στύλοι, ἄνθη, πίδακες, φοινικες μία θαυμασία ποικιλία σχεδίων, χρωμάτων, φωτὸς, ἀρωμάτων, ἐδῶ μὲν ῥόδων, ἐκεῖ πορτοκαλεῶν καὶ περαιτέρω ἴων. Καὶ μαζὶ μετὰ τὸ ἄρωμα πνέει τις ὁρσεροῦ ἀέρος, καὶ μετὰ τὸν ἀέρα σιγηλὸς ἦχος γυναικείων φωνῶν, καὶ θόρυβος φύλλων, καὶ ἄσματα πτηνῶν· μία ἁρμονία ποικίλη, καὶ γλυκεῖα, ἥτις χωρὶς νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν τῆς ὁδοῦ, ἠδύνει τὸ εὖς, ὡς ἡ ἡχώ ἀπομεμακρυσμένης μουσικῆς. Ἀ! δὲν εἶνε ὄνειρον! Ἡ Μαδρίτη, ἡ Ἰταλία, ἡ Εὐρώπη, εἶνε βε-